

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

Sè. Diumenge de Quaresma 2025 - Núm. 312

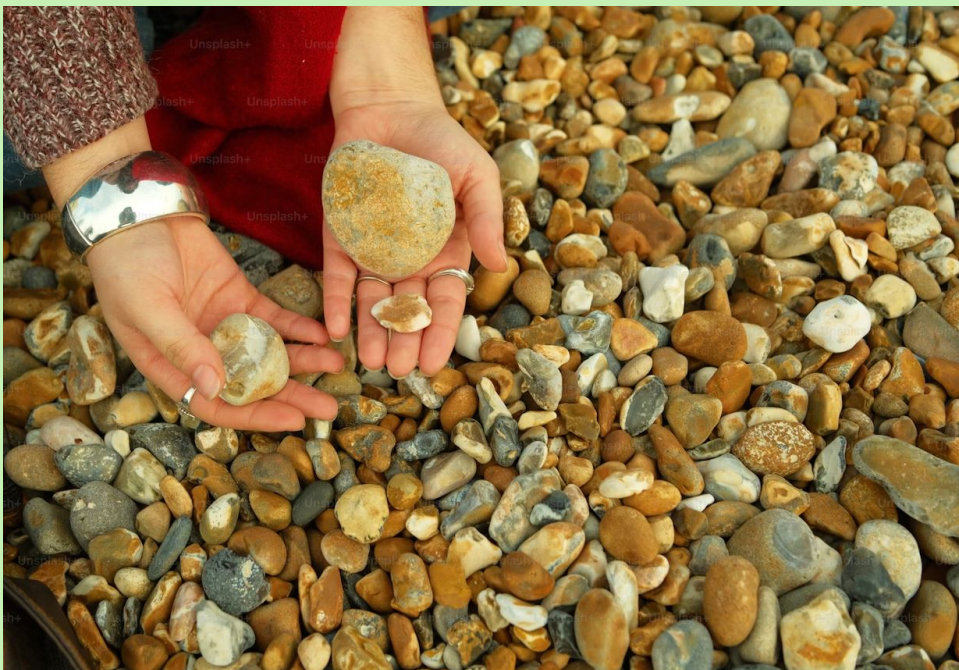
Provocació

Em dispo a mirar i deixar-me mirar per Jesús, en aquesta estona de pregària. Avui m'hi apropo ajupit, ajupida, sigui en banqueta o de genolls. Des d'aquí estant, apropo les mans a l'alçada del cor i faig un lleuger moviment d'obrir-les i tancar-les. Assajo així el que és prendre i desprendre, al llarg d'una estona.

M'apropro ara al relat de l'evangeli de [Jn 8, 1-11](#). Si no fos perquè potser ja em sona, em quedo de pedra. De la pedra que ara imagino entre les mans, a l'alçada del cor, en aquest moviment d'agafar i deixar anar. Em trasllado a l'escena i com si allí present hi fos, cerco com provocar, llençant la meva pedra, la que llenço amb les mans i amb la llengua. També em trobo amb la que m'he reprimit de llençar i amb la que m'he mossegat la llengua. En aquesta imaginari, identifico les pedres que he llençat al llarg de la darrera setmana. Deixo que ressoni en mi: *"Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri"*.

Reprenc l'escena: Qui ha provocat a qui? Els fariseus? La dona? Els homes que s'hi han enllitat? Els que busquen la pregunta trampa per enxampar Jesús?

M'adono dels cops que provocho, que colpejo, que soc colpejada, que caic en la provocació. M'adono de la mirada que s'ajup i es redreça quan entra en diàleg i es posa a la mateixa alçada. Em trobo amb una mirada mig distreta, ajupida, que tot d'una es redreça i em diu: *"Ningú no t'ha condemnat?"*. Deixo que entri en mi aquesta misericòrdia. Sentint reconeguda la meva dignitat, em quedo de pedra.

La dona redimida,
condemnada per la llei
a ser apedregada, per adulteri.
No l'home que potser la va fer caure,
o la va abusar.
Una dona que era considerada causa de pecat,
seductora irremeiable.

La dona que Jesús va redimir, va rescatar.

La víctima de tots els temps,
la dona manipulada en el seu cos,
l'esclava de tots els menyspreadors,
és la que ha estat redimida per Jesús.

Aquesta dona és la que estima
amb una mesura que ultrapassa el seu cos.
Aquesta dona és la que sent una maternitat
més enllà de la física, més enllà de la carn.
Una maternitat que comença amb una donació total, plena,
però que acaba ultrapassant els sentits corporals.

La dona redimida és la que estima amb tot el seu ésser,
la que va més enllà dels sentits,
la que és tota Amor de redempció per a TOTHOM.

Gràcies, Senyor Jesús, per redimir-nos i estimar-nos tant.
(Gna. Regina Goberna)

“La primera
piedra”

En el Parenostre, avui agraeixo la gratuïtat de la misericòrdia. Agraeixo ser redimida de les pedres que provocho, de les provocacions amb les que vull enxampar d'altres. Demano ser alliberada de tota pedra, la que disparo i la que rebo. Demano forces per apropar la meva mà al cor cada cop que desitgi llençar la pedra. Demano pels que la meva llengua condemna, acusa, provoca. Demano pels que son acusats d'estimar sense mesura.